

MIN KROPP

EMILY

RATAJKOWSKI

ÖVERSÄTTNING Amanda Svensson

fri tanke

Ingång	11
Lärdomar om skönhet	17
Min son, min sol	35
Blurred Lines	47
Britney / Toxic	64
Asså hal-lå du e HALLE BERRY	83
K-Spa	97
Yrseln	111
Transaktioner	128
Köpa tillbaka mig själv	142
Pamela	165
Män som du	181
Utlopp	200
Författarens tack	212

Ingång

SOMMAREN 2020 SLÄPPTES Megan Thee Stallions och Cardi B:s singel och musikvideo »WAP« (en akronym för »Wet-Ass Pussy«) och blev omedelbart en viral sensation – den sågs 25,5 miljoner gånger under de första tjugofyra timmarna och gick in som etta på såväl den amerikanska som olika internationella topplistor. Den låten var det första musikaliska samarbetet mellan kvinnor som lyckades med den bedriften. Snart började diskussionerna rasa på internet kring textens och videons hypersexuella budskap. Många tyckare hyllade låten som en sexpositiv segerdänga och menade att Cardi och Megan genom att rappa om explicita sexuella detaljer, och om sina egna begär, hävdade sin agens och iscensatte ett ombyte av roller som borde ha skett för länge sedan. Andra argumenterade för att låten och videon rullade tillbaka den feministiska utvecklingen minst hundra år.

Sist en musikvideo hade orsakat en sådan hetsig diskussion kring kvinnlig egenmakt och sexualitet var 2013 med »Blurred Lines«, skriven och framförd av Robin Thicke, Pharrell och T.I. I videon medverkade tre kvinnor som dansade omkring nästan helt nakna. Jag var en av de kvinnorna.

»Blurred Lines« gjorde mig vid tjugooft års ålder till kändis över en natt. I skrivande stund har den censurerade versionen, som delvis döljer vår nakenhet, setts ungefär 721 miljoner gånger på YouTube, och låten är en av de bäst säljande singlar

någonsin. Den »ocensurerade« versionen togs bort från YouTube strax efter att den hade släppts, eftersom den sades bryta mot sidans användarvillkor – den återkom och avpublicerades sedan igen, vilket bara befäste den som kittlande och kontroversiell. I samma anda fördömde kritiker videon som »häpnadsväckande misogyn«, på grund av hur jag och mina modellkollegor sades objektifieras.

Jag och, mer specifikt, min kropp som politisk spelplan diskuterades och dissekerades plötsligt världen över, av såväl feministiska tänkare som tonårskillar. När pressen frågade mig vad jag ansåg om videon fick jag världen att häpna genom att säga att jag inte alls tyckte att den var antifeministisk. Jag sa till journalister att kvinnor skulle, eller åtminstone borde, känna sig stärkta av mitt framträdande. Mina uttalanden om »Blurred Lines« kom under en era av feministiska bloggar, av Sheryl Sandbergs *Lean In*-filosofi och rubriker av typen »Varför kan kvinnor fortfarande inte få allt?« på omslagen till landets största tidningar, men innan ordet feminist omfamnades på bred front, innan Beyoncé dansade framför en enorm neonskylt med ordet FEMINIST och innan de stora modekedjorna började sälja T-shirtar med »Feminist«-tryck. Många rasade över att den nakna tjejen från den virala musikvideon hade mage att kalla sig själv feminist medan andra, primärt yngre kvinnor, fann mitt perspektiv uppfriskande. Jag argumenterade för att jag kände mig trygg i min kropp och min nakenhet – vad hade folk då för rätt att tala om för mig att jag inte blev stärkt av att dansa omkring naken? Var det inte tvärtom kvinnofientligt att försöka tala om för mig vad jag skulle göra med min kropp? Feminism handlar om valmöjligheter, påminde jag världen, så sluta försöka att kontrollera mig.

Några år efter »Blurred Lines« skrev jag en text med titeln »Baby Woman« som handlade om att växa upp, och om hur

jag skambelagts för min sexualitet och min mognande kropp. Inte ens som professionell modell och skådespelerska, hävdade jag, hade jag upplevt samma förnedring som när min lärare i middle school ryckte i mitt behåband som ett straff för att jag hade låtit det glida ut under axeln på mitt linne. Som jag såg det var problemet inte – vilket såväl feminister som antifeminister ville få oss att tro – att tjejer sexualiserade sig själva, utan att vi skambelade dem för det. Varför var det vi som skulle anpassa oss? Som skulle täcka våra kroppar och be om ursäkt för att de fanns? Jag var trött på att känna skuld över hur jag framställde mig själv.

Mitt perspektiv var ett resultat av en tonårstid fylld av dubbla budskap och otydliga signaler kring min mognande kropp och sexualitet. Vid tretton års ålder hade jag upplevt stor förvirring då min pappa stillsamt föreslagit att jag skulle »klä mig anständigare, bara för i kväll« när mina föräldrar och jag gjorde oss i ordning för att gå ut på en fin restaurang. Jag tittade ner på den rosa spetstoppen och pushupbehån jag hade på mig. Min mamma hade alltid sagt åt mig att känna glädje över hur jag såg ut, och just den här outfiten gav mig bekräftande uppmärksamhet från såväl vuxna män på gatan som mina kompisar i skolan. Plötsligt kände jag mig generad över det som vanligtvis var en källa till stolthet.

Inte heller hade jag förstått vad som stod på den gången min kusin, som var nästan tjugo år äldre än mig, andfådd kom inrusande i vardagsrummet där hon råkat lämna mig ensam med sin manliga bekant i några minuter. Jag förstod inte vad det var hon var så rädd för, även om jag redan instinktivt förstått vad hennes väns kroppsspråk betydde – hur han lutat sig tillbaka i soffan med framskjutna höfter och ett snett, inbjudande leende på läpparna. Jag var ett barn, men kunde på något sätt redan intuitivt känna av när män begärde mig, även om jag ännu

inte riktigt förstod hur jag skulle tolka det: Var det något bra? Något att vara rädd för? Något att skämmas över? Det verkade vara alla dessa saker på en och samma gång.

Jag avslutar »Baby Woman« med ett meningsutbyte jag hade med min teckningslärare under mitt första år på konstskola. Jag visade honom en krokiteckning i kol som jag hade gjort och han föreslog: »Varför ritar du inte en kvinna med en midja så smal att hon trillar omkull och inte kan resa sig upp?« Han rådde mig att antingen »acceptera de stereotypa skönhetsidealen eller visa på hur förtryckande de är«. Jag ville inte tro att det var så simpelt, att det var de enda två val jag hade.

Under större delen av mitt liv har jag tänkt på mig själv som smart, som en som tar sig fram i livet. Jag förstod tidigt att jag satt på en vara som gick att sälja, något som världen värdesatte, och jag kände mig länge stolt över att ha byggt ett liv och en karriär på min kropp. Alla kvinnor objektifieras och sexualiserar i någon mån, tänkte jag, så jag kan lika gärna göra det på mina egna villkor. Jag tänkte att det gav mig makt – det faktum att jag valde själv.

I dag läser jag den där artikeln och tittar på intervjuer från den perioden av mitt liv och känner en ömhet gentemot mitt yngre jag. Det är påtagligt hur trotsig jag var, att jag hade gått i försvarsställning. Det jag skrev och predikade på den tiden reflekterade vad jag trodde då, men jag missade att bilden är betydligt mer komplicerad.

Det är tveklöst så att jag på många sätt belönats för att jag valt att slå mynt av min sexualitet. Jag har blivit internationellt känd, fått en miljonpublik och tjänat mer pengar på sponsring och modekampanjer än mina föräldrar (en professor i engelska och en konstlärare) någonsin kunnat drömma om att tjäna under sin livstid. Jag har skapat mig en plattform genom att dela med mig av bilder av mig själv och min kropp på nätet och

gjort min kropp och, i förlängningen, mitt namn känt – vilket åtminstone delvis är orsaken till att jag kan publicera den här boken.

Men på andra, mindre uppenbara sätt har jag känt mig objektifierad och begränsad av min roll som en så kallad sexsymbol. Jag har slagit mynt av min kropp inom ramarna för en cis-heteronormativ, kapitalistisk, patriarkal världsordning i vilken skönhet och sexighet definieras enbart utifrån hur väl man tillfredsställer den manliga blicken. Den status och det inflytande jag vunnit har jag fått enkom på grund av att jag attraherar män. Min position har tagit mig in i rika och mäktiga kretsar och skänkt mig en viss autonomi, men den har inte resulterat i någon verklig egenmakt. Det är någonting jag uppnått först nu, efter att ha skrivit de här texterna och satt ord på det jag har tänkt och upplevt.

Den här boken är fylld av de tankar och hårda sanningar som jag inte var redo att, eller kanske inte förmådde, konfrontera tidigare i livet. Jag valde rutinmässigt att avfärda alla upplevelser som var smärtsamma eller inte överensstämde med det jag ville tro – att jag var det levande beviset på att en kvinna kan vinna makt genom att sälja sin avbild och sin kropp.

Att våga möta den mer nyanserade sanningen kring min roll var ett tufft uppvaknande – ett brutalt och förgörande slag mot en identitet och ett narrativ som jag desperat klamrat mig fast vid. Jag var tvungen att acceptera några obehagliga sanningar kring vad jag uppfattade som viktigt, vad jag trodde att kärlek var, vad jag trodde utmärkte mig, och konfrontera min faktiska relation till min kropp.

Jag kämpar fortfarande med dessa frågor kring sexualitet och egenmakt. Syftet med den här boken är inte att komma fram till något svar, utan att uppriktigt utforska tankar som jag – vare sig jag vill det eller ej – hela tiden återvänder till. Mitt syfte är

att granska de olika speglar i vilka jag har sett mig själv: mäns ögon, andra kvinnor jag har jämfört mig själv med, och det oräkneliga antal bilder som tagits av mig. Dessa texter skildrar de djupt personliga upplevelser och ögonblick av uppvaknande som definierade åren mellan tjugo och trettio för mig, och som förändrade mina tankar och åsikter.